

Vossenwelpen houden van stoeien. Van over elkaar rollen en zachtjes kauwen op elkaars pels. Maar toen Vonk op een dag net wat harder op Pojkes tere nekje knabbelde, ging het mis.

Een van de nieuwe hennen had het gezien. Ze had een opvallende kuif die wiegde bij iedere stap. En vanonder die kuif hield ze Vonk voortdurend in de gaten.

‘De vos wilde Pojke bijten,’ kirde ze tegen iedereen die het wilde horen. ‘Dat zag ik aan zijn ogen. Valse vossenogen.’

En toen stond de hele boerderij op stelten.

Die avond werd er druk vergaderd in de kippenstal.

De hen met de wiebelkuif riep vanaf de hoogste stok: ‘Dat roversjong heeft bloed geroken. Daar komt niks goeds van, let maar op!’

En alle andere kippen kokkelden haar na: ‘Het is en blijft een vos. Kippen doden is wat alle vossen doen!’

Niemand vroeg iets aan het jonge haantje.

Niemand wilde horen wat Pojke zo leuk vond aan zijn broertje. Wat hun lievelingsspelletje was of waarom hij zo graag tegen die rossige vacht aan lag.

Vera probeerde duidelijk te maken dat het niet de schuld van Vonk was dat zijn ouders rovers waren.

Maar ook naar haar werd niet geluisterd.

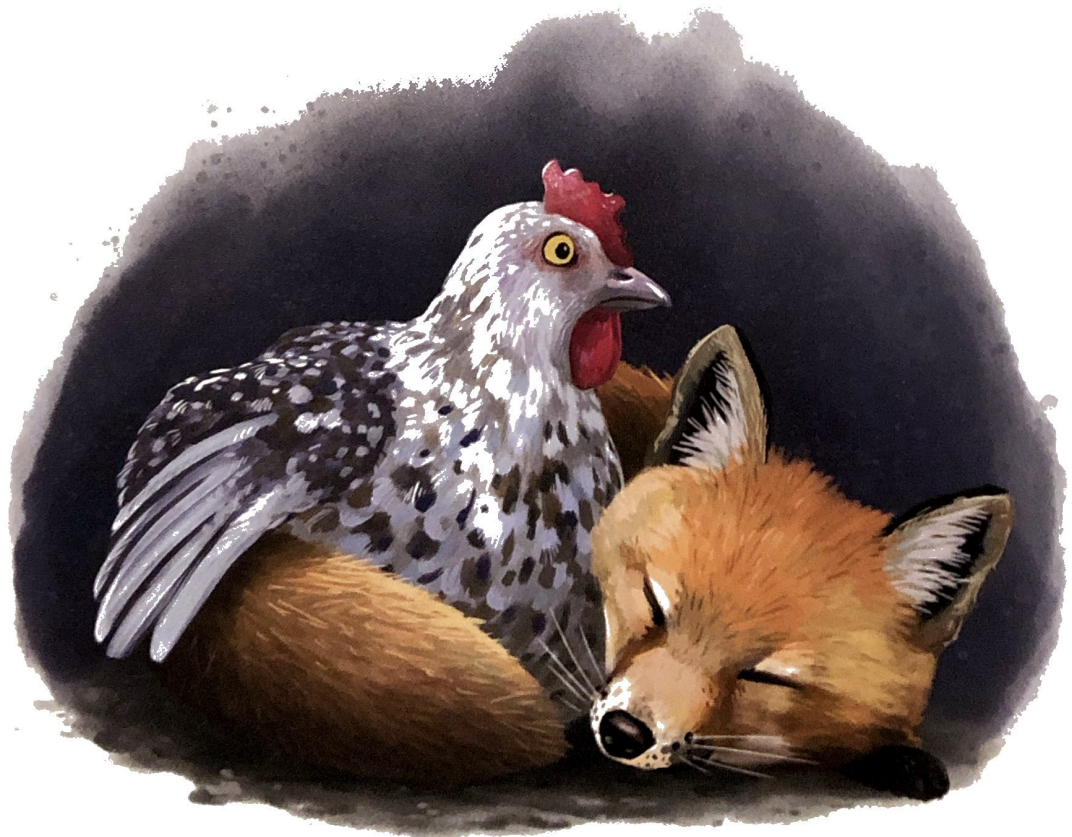
Al snel hadden de kippen het besloten: het vossenkuiken kon hier niet langer blijven. De volgende ochtend moest hij weg.

Vonk was intussen zo groot dat Vera onder zijn pluimstaart sliep. Maar die nacht deed ze geen oog dicht.

Ze dacht na over de akelige bijeenkomst in de kippenstal. Iedereen was woest. Op haar. Op het vossenjong dat nooit iemand kwaad deed.

Er moest toch een manier zijn om hem bij haar te houden?

Pas toen het alweer bijna licht was, wist ze wat haar te doen stond. Ze porde Vonk wakker en zei dat hij zich klaar moest maken voor een grote reis.

Natuurlijk vond Vera het vreselijk om haar kuikens op de boerderij achter te laten. Maar ze pasten al een tijdje niet meer onder haar veren en de andere kippen lieten hen wel met rust. Bovendien konden ze intussen zelf hun kostje bij elkaar scharrelen.

‘Maak je over ons geen zorgen,’ piepte Pojke met overslaande stem. En hij beloofde het hele nest te verdedigen als dat nodig was.

Vera drukte haar kuikens een voor een tegen haar borst, en toen vertrokken ze. De andere kippen staarden hen na achter het hek.

‘Als mijn jong weg moet, dan ga ik mee!’ riep Vera.

‘Mooi zo,’ zei de hen met de kuif.

Maar Vera keek niet meer om.

Achter de boerderij lagen heuvels. Vera stapte flink door. Vonk moest hollen om haar bij te houden.

‘Waarom gaan we zo snel?’ vroeg hij.

‘Om al die onzin niet meer te horen.’

‘En waar gaan we eigenlijk naartoe?’

Daar had Vera nog niet zo goed over nagedacht. Ze wilde dat Vonk veilig was, waar dan ook.

‘We volgen de zon,’ zei ze toen maar.

Ze was nog nooit verder dan de boerderij geweest, dus ze had geen idee hoe de wereld daarbuiten eruitzag. Maar de zon was er altijd en scheen overal bovenuit. Die zouden ze niet kwijtraken.

Het was al bijna middag toen ze stopten met lopen. De boerderij was niet meer in zicht. De boer zou hen hier niet komen zoeken. Eindelijk konden ze weer rustig ademhalen.

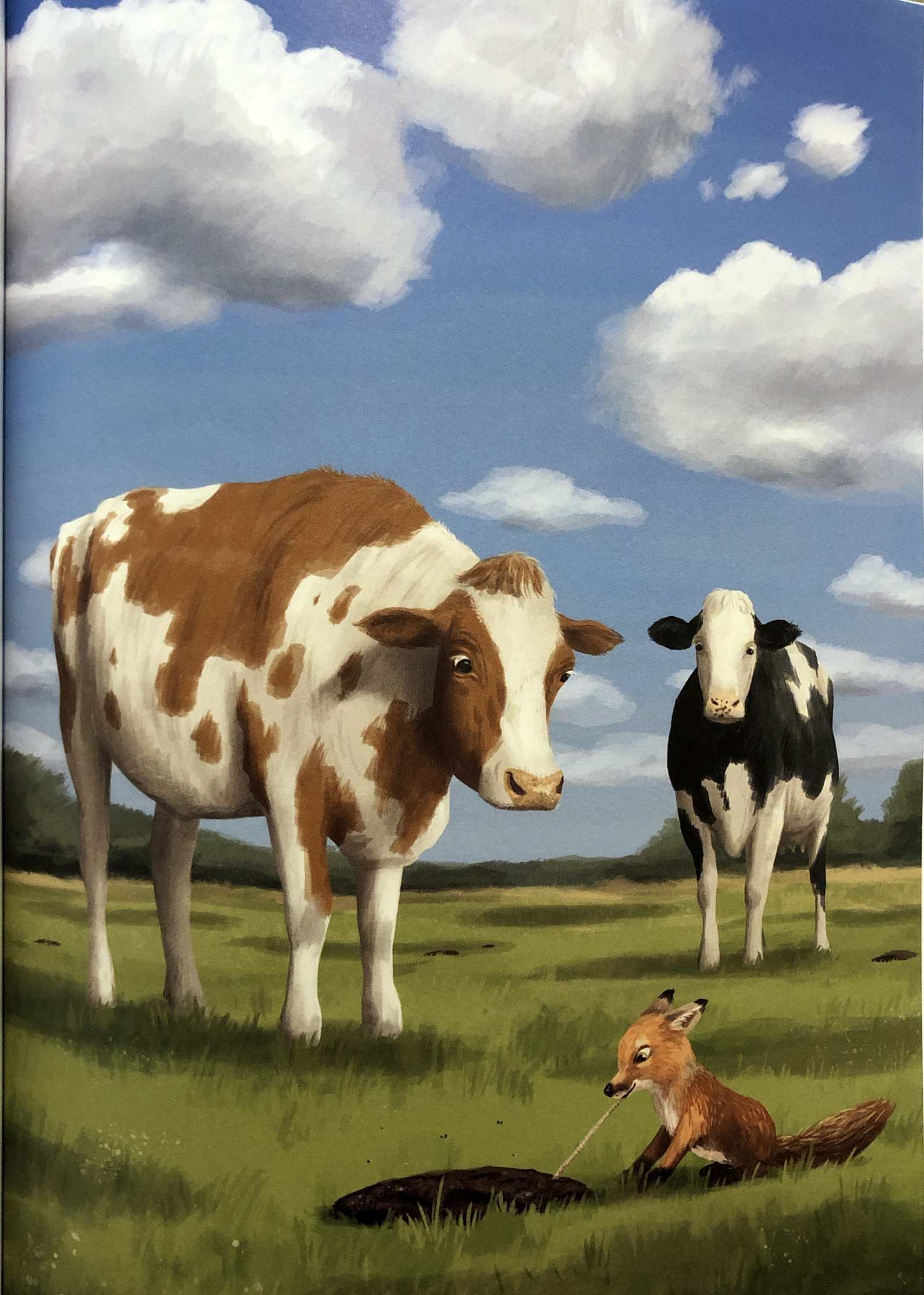
‘Ik heb honger,’ zei Vonk.

Op het erf kende Vera alle plekjes waar ze voer kon vinden. Zo’n jonge welp at meer dan alle andere kuikens samen. Soms stal ze iets uit de varkenstrog of pikte ze een gat in de vuilniszakken van de boer. Maar hier?

‘Zie je die koeien?’ zei ze na een tijdje. ‘Misschien valt daar wat te rapen.’

Meer hoefde Vonk niet te horen. Hij holde het weiland in en ging heerlijk pieren trekken vanonder de koeienvlaaien.

Terwijl Vera in het gras scharrelde, rende Vonk achter de krekels aan.

‘Pas op voor de molshopen!’ riep Vera. ‘Straks struikel je nog!’
Huppakee!

De jonge vos sprong op met zijn vier poten tegelijk. Hij had een grote sprinkhaan gevonden en die hopte hij nu achterna.

Vera tokte steeds harder. ‘Pas op voor de sloot! Of je valt erin!’

Maar er was geen houden aan. Vonk stormde door het weiland. Kevers en vlinders vlogen alle kanten uit. En hoe meer hij er zag, hoe harder hij ging stuiteren.

‘Pas op voor de ...!’

Zoef!

Met een enorme boog dook Vonk de bramen in.

Vera had de grootste moeite om alle stekels uit zijn vacht te halen.

De rest van de dag liepen ze de zon achterna. Pas toen die moe en rood tussen de boomkruinen hing, besloot Vera een slaapplek te zoeken.

Ze kozen een struik op een heuveltje. Vera rolde zich in de vossenstaart en luisterde naar alle vreemde geluiden.

Getsjirp. Gefladder. De wind misschien.

Gebrom. Gesnuif. Het leek op de boer – maar die kwam hier natuurlijk niet.

Het vosje leek er niets van te merken. Vera probeerde alleen nog op zijn ademhaling te letten.

Hij klonk zo rustig, bijna zorgeloos.